

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. prosince 2008 o **odvolání obžalovaného** [REDACTED], nar. [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 22.10.2008, č.j. 3T 149/2008-392, takto:

*Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.*

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestným činem porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1 tr. zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 tr. zákona, § 59 odst. 1 tr. zákona podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 49 odst. 1 tr. zákona byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu pronájmu a půjčování nosičů s obsahem zvukově obrazových záznamů filmových děl v trvání dvou roků. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona byl obžalovanému uložen i trest propadnutí věci, a to zajištěných nosičů audiovizuálních děl. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným Řitka video, s. r. o. se sídlem Praha 7, Kosmonautů č.p. 36, částku 898,-- Kč a České protipirátské unii se sídlem Praha 8, Pobřežní č.p. 22, částku 466.786,-- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená České protipirátská unie se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázána na řízení občanskoprávní. Podle § 59 odst. 2 tr. zákona byla obžalovanému uložena povinnost ve zkušební době podle svých sil uhradit způsobenou škodu jako podmínka osvědčení.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný shora uvedeného trestného činu dopustil tím, že dne [REDACTED] 2007 v [REDACTED], okr. [REDACTED], jako osoba samostatně výdělečně činná podnikající pod obchodním jménem [REDACTED] měl umístěno ve své provozovně – videopůjčovně na ul. [REDACTED] 595 ks audiovizuálních záznamů na DVD nosičích určených k půjčování, na nichž byla zaznamenána filmová díla, která jsou považována za autorská díla ve smyslu § 2 z. č. 121/2000 Sb. (autorského zákona) v platném znění, z nichž 27 ks bylo určeno

pouze k domácímu použití a 568 ks obžalovaný pořídil jako nelegitimní rozmnoženiny vypalováním včetně zkopírování potisků, a to bez příslušného souhlasu držitele autorských práv, tedy bez oprávnění uděleného na základě řádně uzavřené smlouvy, a zasáhl tak do práva autorů audiovizuálních záznamů uvedeného v § 12 odst. 1 z. č. 121/2000 Sb. (autorského práva) v platném znění, a to práva dílo užít, konkrétně do práva uvedeného v § 12 odst. 4 písm. a), tj. práva na rozmnožování díla a dále do práva uvedeného v § 12 odst. 4 písm. c), tj. do práva na pronájem originálu nebo rozmnoženiny díla.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, a to proti výrokům o vině, trestu i náhradě škody. Především nesouhlasí se skutkovými zjištěními, z nichž není možno jednoznačně dovodit, že by v provozovně zajištěné DVD nosiče užíval ke komerčním účelům, přičemž toto zjištění je rozhodné pro hodnocení celého případu. Od počátku trestního řízení zdůrazňoval, že kopie vytvořil pouze pro vlastní potřebu a nesledoval jejich vytvářením žádný majetkový prospěch. Tuto jeho obhajobu považuje okresní soud za nevěrohodnou a vyvrácenou určitými úvahami, avšak při konstatování viny obžalovaného nesmí soud vycházet z úvah, ale pouze z důkazů. Jeho vinu nelze dovodit ani z toho, že nosiče DVD byly skladovány v černých plastových krabičkách opatřených potiskem, neboť plastové krabičky jsou běžně k dostání v prodejní síti a jejich potisk je výrazem estetického cítění obžalovaného. Pokud plastové krabičky byly popsány pořadovými čísly, odpovídá to běžné praxi, kdy si lidé vytvářejí vlastní videotéku. Z kontrolního protokolu České obchodní inspekce vyplývá, že v průběhu její kontroly nebyla na straně obžalovaného zjištěna žádná pochybení. Tato kontrola proběhla v souladu se zákonem, na rozdíl od jednání zástupce České protipirátské unie [REDAKCE], který bez svolení obžalovaného nebo tehdy přítomné svědkyně [REDAKCE] provedl třídění DVD nosičů. Obžalovaný dále připomíná, že nelze bez dalšího z jeho podnikatelské činnosti vyvozovat, že zná a musí znát detailně autorský zákon a v případě jeho porušení pak dovozovat trestní odpovědnost. Rovněž upozorňuje na skutečnost, že jeho jednání spočívající ve vyhotovení více kopií nosičů DVD nenaplnuje materiální stránku stíhaného trestného činu, neboť stupeň společenské nebezpečnosti zde není ani nepatrný. Nesouhlasí s přiznáním náhrady škody České protipirátské unii a společnosti Řitka video, s. r. o., neboť nebylo prokázáno, že by používal kopie DVD nosičů ke své komerční činnosti, tedy k dalšímu pronájmu a půjčování. Proto není možno vyčíslit škodu tak, že počet kopií DVD nosičů odpovídá eventuálnímu počtu nosičů zakoupených s právy na další pronájem a půjčování. Nebylo zde totiž prokázáno, že kopie byly půjčovány, ani to, že by obžalovaný, pokud by chtěl tolik DVD půjčovat, takové množství nosičů vůbec zakoupil. Z těchto důvodů obžalovaný navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby ho zprostil, případně trestní stíhání zastavil. Pro případ, že by krajský soud shledal vinu obžalovaného, žádá, aby bylo od jeho potrestání upuštěno.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném dokazování okresní soud postupně vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto zhodnotil jednotlivě, ve vzájemných souvislostech, i v celém souhrnu logickým a zároveň podrobně zdůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

Předně krajský soud uvádí, že námitky obžalovaného obsažené v jeho odvolání jsou v zásadě opakováním jeho obhajoby, s níž se okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě vypořádal, když vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil. Krajský soud proto z důvodu stručnosti odkazuje na toto podrobné, logické a přesvědčivé odůvodnění, se kterým se plně ztotožňuje.

K dalším námitkám uplatněným obžalovaným v jeho odvolání krajský soud uvádí, že okresní soud zcela důvodně vyhodnotil obhajobu obžalovaného jako nevěrohodnou a účelovou. Není pravdou, že by k tomuto závěru dospěl okresní soud pouze na základě úvah bez potřebných důkazů, když takový bezpečný podklad pro uvedené úvahy získal okresní soud od samotného obžalovaného, svědků [REDAKCE] a [REDAKCE], kontrolního protokolu České obchodní inspekce a protokolu o vydání zajištěných DVD nosičů obžalovaným Policií ČR. Teprve na základě těchto důkazů a jejich podrobného zhodnocení okresní soud logicky uzavřel, že za situace, kdy obžalovaný měl originální i vypálené nosiče uskladněny ve své provozovně na jednom místě, aniž by tyto nosiče byly jakkoli odděleny, všechny je skladoval ve stejných černých plastových krabičkách, které byly opatřeny štítkem s pořadovým číslem videopůjčovny a dále opatřeny potiskem tak, aby působily dojem disku originálního a pro laiky nerozeznatelného od disků vypálených, vypálené disky navíc nebyly nijak jako záložní označeny a vzhledem k tomu, že obžalovaný pořizoval až čtyři záložní kopie od jednoho titulu, je pak zcela důvodný závěr okresního soudu, že jak nosiče DVD-R s vypáleným obsahem filmových děl, tak i originální nosiče určené pouze k osobní potřebě měl obžalovaný umístěny v provozovně za účelem dalšího půjčování.

Pokud z těchto skutečností dospěl okresní soud k závěru, že předmětné kopie používal obžalovaný ke své komerční činnosti, je pak důvodný i závěr, že v důsledku nelegálního pořízení 595 ks DVD nosičů dosáhl obžalovaný i majetkového prospěchu. Pro trestní odpovědnost obžalovaného a potřebný stupeň společenské nebezpečnosti jeho jednání pak není rozhodná faktická výše tohoto majetkového prospěchu, ale především rozsah porušení autorských práv, který je vzhledem k množství nelegálních DVD nosičů vyšší než nepatrný. Obžalovaného nemůže vyvinut ani tvrzená neznalost autorského zákona, neboť vedle toho, že krajský soud neuvěřil tomu, že by obžalovaný nevěděl, že nesmí vypálené DVD nosiče půjčovat

svým zákazníkům, trestní zákon v § 152 odkazuje (formou blanketní dispozice) na autorský zákon a podle zásady „neznalost zákona neomlouvá“ by obžalovaným tvrzená neznalost příslušné části autorského zákona neměla vliv na jeho trestní odpovědnost. Nedůvodně obžalovaný namítá, že DVD nosiče byly v jeho provozovně zajištěny nelegálně, když z provedeného dokazování nevyplývá, že by [REDAKCE] porušil své povinnosti a především pak obžalovaný DVD nosiče dobrovolně vydal Policii ČR a nikoli zástupci České protipirátské unie.

Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že výrok o vině obžalovaného [REDAKCE] v rozsudku okresního soudu je správný a odpovídá zákonu.

Správně zjištěný skutkový stav okresní soud posoudil po právní stránce v souladu se zákonem s tím, že jednáním obžalovaného byl spáchán trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1 tr. zákona.

Krajský soud neshledal pochybení ani ve výroku o trestu, pokud jde o jeho druh a výměru. Okresní soud pečlivě hodnotil všechny rozhodné skutečnosti významné pro určení druhu a výše trestu, když vzal na jedné straně v úvahu to, že k obžalovanému nejsou negativní připomínky z místa trvalého bydliště a nemá žádný záznam v rejstříku trestů, ale na druhé straně ani krajský soud nemohl přehlédnout intenzitu, s jakou obžalovaný porušil ustanovení autorského zákona (viz 595 ks nelegálních audiovizuálních záznamů na DVD nosičích, které byly obžalovaným používány ke komerční činnosti). Pokud byl obžalovanému za této situace uložen trest odnětí svobody pouze v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby uvedené v § 152 odst. 1 tr. zákona, tedy ve výměře šesti měsíců, a jeho výkon podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků, nejde v žádném případě o trest nepřiměřeně přísný. Protože se obžalovaný žalovaného jednání dopustil v přímé souvislosti se svou podnikatelskou činností, důvodně přistoupil okresní soud i k uložení trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu pronájmu a půjčování nosičů s obsahem zvukově obrazových záznamů filmových děl na dobu dvou roků. V souladu s ustanovením § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona byl obžalovanému uložen i trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to zajištěných nosičů audiovizuálních děl, které obžalovaný protiprávně používal k podnikatelské činnosti.

Protože z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný nelegální rozmnoženiny DVD nosičů vyhotovil za účelem následného komerčního využití, postupoval okresní soud správně, pokud dospěl k závěru o vzniku ušlého zisku společnosti Řitka video, s. r. o. a České protipirátské unii, který odpovídá částkám, které by obžalovaný musel vynaložit, pokud by nakoupil zajištěné nosiče, aby je mohl dále půjčovat svým zákazníkům. V případě společnosti Řitka video, s. r. o. pak takovou škodu představuje částka 898,-- Kč a v případě České protipirátské unie částka 466.786,-- Kč. Ve snaze přimět obžalovaného vyvinout maximální úsilí k náhradám vzniklých škod pak okresní soud důvodně přistoupil k uložení zvláštní podmínky osvědčení podle § 59 odst. 2 tr. zákona, tedy aby obžalovaný podle svých sil v průběhu zkušební doby vzniklou škodu nahradil.

Protože v napadeném rozsudku ani jemu předcházejícím řízení neshledal krajský soud žádné pochybení, bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 17. prosince 2008

JUDr. Miroslav Hofmann
předseda senátu

Zpracoval
JUDr. David Čejka